

ת"פ 26054/12/14 - מדינת ישראל נגד ולדימיר ריאגוזוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 26054-12-14 מדינת ישראל נ' ריאגוזוב
תיק חיצוני: 000419942/2014

בפני	כבוד השופט שמואל מלמד
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשם	ולדימיר ריאגוזוב

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

ביום 10.05.15 הצדדים הגיעו להסדר לפיו, הנאשם הודה והורשע בעובדות כתב האישום המתוקן, ונשלח לקבלת תסקיר בטרם הטיעונים לעונש, אשר יבחן בין היתר את שאלת ההרשעה. עמדת המאשימה להותרת ההרשעה על כנה, מאסר על תנאי וקנס.

נוכח הודאתו הנאשם הורשע במיוחס לו בכתב האישום המתוקן בעבירה של תקיפה חבלנית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 20.09.14, על רקע סכסוך שכנים וחשדו של הנאשם שהמתלון מרעיש, תקף הנאשם את המתלון, בעת שהמתלון רכב על אופניו, בכך שהכה בגבו וזה נפל מאופניו על הרצפה. בהמשך, תקף הנאשם את המתלון, בכך שבעט בפניו וחזהו. המתלון ניסה להגן על עצמו באמצעות פטיש שהיה על אופניו, אך הנאשם המשיך לתקוף את הנאשם ולהכותו. כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלון חבלות ושריטות בפניו מצד שמאל, שריטה ליד אוזן שמאל ושריטה מתחת לסנטר שהינה חבלה של ממש.

תסקיר שירות המבחן

בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר שירות מבחן לפיו, הנאשם בן 33, רווק, המתגורר יחד עם אביו בדירה שכורה בבית ונתמך בו כלכלית. כשנה שאינו עובד, לטענתו עקב פתיחת ההליך הנוכחי. לפני כן עבד בעבודות מזדמנות באופן בלתי רציף. קיבל פטור משירות צבאי עקב נסיבות משפחתיות. באשר לעבירה נשוא הדיון, הנאשם הודה במעשיו, והסביר על רקע סכסוך עם המתלון, שהינו שכנו, בעקבות רעש וצלילי מוסיקה רמים מידי יום, גם בשעות לילה מאחרות,

עמוד 1

שנשמעו מדירת המתלונן. לדבריו, בקשותיו החוזרות ונשנות מהמתלונן, במשך תקופה, לנהוג באופן מתחשב יותר בשכניו לא הועילו. באחד הימים כשביקש מהמתלונן להיות בשקט, שכן אינו מצליח לישון, ירק לעברו המתלונן, דבר שהוביל את הנאשם לתחושת חוסר שליטה ולתגובה אלימה מצדו ביום המחרת. הנאשם ביטא צער לגבי חומרת האלימות שמעשיו והכיר באחריותו לה, אם כי ניכר כי עדיין חווה את עצמו כקורבן למעשיו של המתלונן כלפיו. לצד זאת, חזר הנאשם וציין כי התנהלותו בעבירה אינה מאפיינת את אורח חייו, שלל קיומם של דפוסים אלימים באישיותו ועמדות הנותנות לגיטימציה לאלימות כפתרון לבעיות. הנאשם ציין כי ממשיך להתגורר בבניין המשותף עם המתלונן, אם כי מאז ביצוע העבירה לא מקיים עמו קשר ותיאר רגיעה. תיאר כי להליך המשפטי השפעה מרתיעה ומרסנת וכי במידה ויתעורר קונפליקט נוסף עם המתלונן, יפעל באופן חוקי ויסתייע בגורמי אכיפת החוק. לא ראה שינוי מקום המגורים כאלטרנטיבה להתמודדות עם מצב הסיכון, אך ביטא נכונות לפצות על מעשיו ולהשתלב בטיפול ובתכנית שיקום במטרה להימנע מהסתבכות נוספת עם החוק. שירות המבחן ניסה ליצור קשר עם המתלונן אך הדבר לא צלח ועל כן עמדתו לא הובאה בתסקיר.

לאור האמור, ומאחר והנאשם ביטא נכונות לשיתוף פעולה ועריכת שינוי חיובי בחייו, המליץ שירות המבחן על העמדתו בצו מבחן למשך שנה, במהלכו ישתלב בטיפול קבוצתי בתחום שליטה בכעסים, זאת לצד ענישה קונקרטית בדמות צו של"צ בהיקף של 80 שעות, לפי תוכנית שגובשה עבורו. בהתייחס לשאלת ההרשעה, העריך השירות כי הרשעתו של הנאשם עלולה לפגוע בסיכויי בעתיד להשתלב תעסוקתית, דבר שיפגע בדרכו לשיקום. לפיכך, ומאחר ומדובר באדם צעיר, ללא עבר פלילי, המליץ השירות על סיום ההליך ללא הרשעה.

טעוני הצדדים לעונש

ב"כ המאשימה הפנה את בית המשפט לנסיבות האירוע. הוגשו תצלומי הפגיעה במתלונן המתחם ההולם בגין אירוע זה נע בין מאסר על תנאי עד 18 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה ביקש לדחות את המלצת שירות המבחן וזאת נוכח העובדה כי אין נסיבות המצדיקות את אי הרשעתו בדיון. הנאשם כיום אינו עובד ואין מקום לאי הרשעה. התביעה עתרה להשית על הנאשם מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלונן. ב"כ המאשימה הגיש פסיקה התומכת בעמדתו.

ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן. ב"כ הנאשם עמד על כך כי הנאשם נעדר עבר פלילי. סיים את לימודיו התיכוניים ולמד הנהלת חשבונות. לאחרונה עבד בתחום האבטחה. בעקבות התיק הפלילי הוא סיים את עבודתו ומצבו הידרדר. הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה ושיתף פעולה באופן מידי עם המשטרה. הנאשם לקח אחריות בשירות המבחן, הביע נכונות לפצות על מעשיו וכן לעבור הליך טיפולי. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות ביצוע העבירה לתפיסת הנאשם. שירות המבחן בעריך כי רמת הסיכון להישנות מקרים הוא נמוך. לדעת ב"כ הנאשם הנאשם עומד בתנאי הלכת כתב בכל הפרמטרים. ב"כ הנאשם ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן. ב"כ הנאשם בהגיש פסיקה התומכת בעמדתו.

דיון והכרעה

יש לציין כי ב"כ הצדדים הגישו פסיקה כל אחד התומך בגישתו. לא מצאתי מקום להתייחס פרטנית לפסיקה נוכח העובדה כי בפסיקה קימות פסיקות לכאן ולכאן.

לשאלת ההרשעה אני סבור כי יש להותיר את ההרשעה על כנה. הפסיקה חזרה ושנתה את המבחן הכפול על פי הלכת כתב ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 לפסק - דינה של כבוד השופטת ד' דורנר. הימנעות מהרשעה, חרף הקביעה כי הנאשם ביצע את העבירה, היא תוצאה חריגה, השמורה למקרים מיוחדים ויוצאי דופן. שני תנאים מצטברים נקבעו, על מנת שניתן יהיה להימנע מהרשעה

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים."

וכן י' קדמי, סדר הדין בפלילים, חלק שני-כרך ב, " הוצאת דיוון תשס"ט - 2009, (ע"מ 1632):

"במצבים חריגים מיוחדים... כאשר עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה... בנאשם... לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי-חברתי הכללי, נתון בידי ביהמ"ש הכוח להחליט, כי חרף אשמתו... הוא לא יורשע" (שם, שם).

מעשיו של הנאשם חמורים הם. הנאשם עשה דין לעצמו ובעקבות הפרעת רעש ממנה סבל הנאשם ואביו. הנאשם החליט לשים קץ להפרעה ונקט בדרך אלימה במקום לפנות לרשויות המוסמכות לטפל בכך. פתרון סכסוכים בדרך אלימה הוא פתרון שגוי ואסור. גם לגבי הפגיעה בשיקומו של הנאשם נראה כי הנאשם אינו עומד בתנאי זה. שירות המבחן המליץ שלא להרשיע את הנאשם :

"בהתייחס לשאלת בית המשפט לגבי סיום ההליך המשפטי ללא הרשעה, נציין כי אנו ערים לחומרת מעשיו בעבירה, אולם מאחר ומדובר באדם צעיר, נעדר עבר פלילי כשהעבירה הנוכחית יחידה לגביו, אנו מעריכים כי הרשעה בדין עלולה לפגוע בסיכויו בעתיד להשתלב תעסוקתית ולקדם את מצבו וסיכויו לשיקום לפיכך אנו ממליצים על סיום ההליך המשפטי ללא הרשעה בדין."

בית המשפט חייב לציין כי אין בשיקולי שירות המבחן ולו נסיבה אחת שיש בה להוות נסיבה קונקרטי. מעבר לכך גם לגבי מצבו כיום לא ברורה מידת הפגיעה נוכח העובדה כי הנאשם אינו עובד כיום. נוכח כל האמור בית המשפט מוצא לדחות את בקשת הנאשם לבטל את הרשעתו וההרשעה תעמוד על כנה.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, יש לקבוע, בטרם גזירת הדין את מתחם העונש ההולם, תוך התחשבות בעיקרון המנחה בענישה, שהוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם. בין סוג ומידת העונש המוטל עליו, מידת הפגיעה בערך החברתי המוגן, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות ביצוע העבירה. סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין האירוע הוא מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר.

בהינתן המתחם האמור, יש לגזור את עונשו של הנאשם תוך שקילת המתחם ותוך התחשבות בנסיבות המשליכות על קביעת העונש המתאים, כאשר בענייננו יש ליתן משקל להלימה בגזירת העונש לביצוע העבירה ע"י הנאשם; נסיבות ביצוע העבירה וחומרתה; מידת הפגיעה בערך המוגן; גילו של הנאשם; הנסיבות עליהן עמדה ההגנה בטיעוניה; הודאתו המצביעה על נטילת אחריות; היותו נעדר עבר פלילי; האמור בתסקיר שירות המבחן והמלצות שירות המבחן.

המאשימה הגבילה טיעונה לעונש למאסר על תנאי וקנס ולא ביקשה להשית פיצוי לטובת המתלונן. בנסיבות אלו לא יוטל פיצוי אף שהיה מקום לעתירה שכזו.

לאחר ששמעתי את הצדדים בהתחשב בטיעוניהם, בנסיבות המקרה והעניין ועל פי כל השיקולים הצריכים לגזר הדין אני

קובע כי אלה העונשים שאני משית על הנאשם:

א. אני דן את הנאשם למאסר למשך 3 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים. התנאי הוא שלא יעבור את העבירה בה הורשע.

ב. הנאשם ישלם קנס בסך ₪ 1,000 או 10 ימי מאסר תמורתם.

הקנס ישולם עד ליום 01.05.16.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בת"א, תוך 45 יום מהיום.

במידה וקיימים מוצגים הרי שהם יישמדו, יחולטו, יושבו לבעליהם על פי שיקול הדעת של קצין החקירות.

ככל שהופקד פיקדון בתיק על-ידי הנאשם, הקנס יקוזז מהפיקדון ואת היתרה יש להחזירו לידי או לגורם אחר לפי בקשת הנאשם, בהיעדר מניעה על-פי דין.

הנאשם יפנה למזכירות ביהמ"ש לקבלת שובר תשלום קנס.

ניתנה היום, ב' אדר א' תשע"ו, 11 פברואר 2016, בנוכחות
הצדדים.